

дирѣ му по трудния и стрѣменъ пѣть, защото тѣлото му бѣше тежко и особено ще му пречаше надутыйтъ му коремъ да мърда и да са качи.

И дѣйствително, капетанинѣтъ стигна побѣсенѣлъ подѣ полытъ на непристѣжната тѣзи крѣпость, когато противникѣтъ му, запхтѣлъ и уморенѣ, но въ безопасно мѣсто, дышаше и сърцето му тупаше, подобенѣ на отървано отъ мръжата птиче, което прибѣгнало подѣ покрыва на покровителнытъ му листьѣ, далечѣ отъ гледа и гоненіята на ловеца, поправка съ клѣвката повреденытъ си крылъ.

«Слѣзь, негоднико! викаше му капетанинѣтъ, като измѣкна изѣ пояса си дългия пищовѣ, единичкото орѣжіѣ, което му бѣ останжло; слѣзь, и та прощавамѣ, ако ли не, ще грѣмнѣ на тебе!»

Пикильо осѣти заведнажѣ опасността на новото си положеніѣ; но тѣзи опасност колкото и ужасна, бѣше помалка отъ онѣзи отъ която са бѣ отървалѣ преди малко време. И освѣнѣ туй да са довѣри на искреностѣта или на милосердіѣто на капетанина, виждаше му са като найпослѣдне и отчаянно средство на което трѣбаше да прибѣгне. За туй той предпечете да умре отъ колкото да са предаде; и сега поопытенѣ отъ другый пѣть, рѣши са да защити живота си безѣ да има друго орѣжіѣ освѣнѣ способността си.

Капетанинѣтъ обикаляше дървото и са заканяше, а Пикильо, съ очи вшиты на страшния си противникѣ, вираше са на сичкытъ му движенія, гледаше сичкытъ му и наймалкы рѣкодвиженія и са укрѣпяваше и затуляше задѣ найдебелытъ клоневе на бука, когато напріятельтъ му протегняше рѣка да го помѣри съ пищова. Найподирѣ капетанинѣтъ намѣри сгодна минута, като откри отворено помежду листьѣто мѣсто презѣ което са виждаше неприятельтъ му, той грѣмнѣ, и въ сѣщото време са чу вѣтъ. Пикильо пада, а Жуанѣ Батиста въ тържеството си испустнѣ дивѣ ревѣ.

Тѣй безѣ сумнѣніѣ поревава и хіената, когато приближава да грабне своята корысть. . . . Но тѣзи